

Dela libra uiclibreca

FRANCISCI

PATRICII SENEN-

S I S, PONTIFICIS CA-
TETANI, DE INSTITUTIO-
ne Reipublicæ libri nouem, histo-
riarum sententiarumque varie-
tate refertissimi, cum annota-
tionib^z margioeis, indicēq;
vocabulorum, factorum,
dictorūmque memoria-
biliū copiosissimo,
alphabetica serie
digesto.

*Pellie Guill^o
Peraca*

Cofr. 7. ff.

P A R I S I S.

Apud Ægidium Gorbinum sub signo Speci,
è regione Collegii Camerascensis.

1569.

C V M P R I V I L E G I O.

A D L E C T O R E M D E

*reformata huius operis editione,
etiusque commendatione.*

OMMODOVM hac tempestate incendisse arbitror, amice lector, ut bibliopolæ isti cordatissimo (Egidium Gorbinum dico) in mentem venerit. Francisci Patricij Senensis Caetani episcopi de Regno libros in lucem veluti postliminio redocere, dignissimos illos (si qui alii) qui si non quotaanis ac quotinensibus (ut triuiales plerique ac nullius frugi libelluli vna vix nocte concepti, nati ac editi) pro sua dignitate grauitateque frequentius certe, sub incude (ut aiunt) calcographicam reuocentur, nam quod bimultis iam annis desierint in manibus versari, nisi sanè per quam paucissimorum corūmque emunetæ naris hominum, videns eorum aliquis eos nostris temporibus calamitosissimis nō inutiles fore, autore Egidio iam dicto fuit, ut qua possit Reip. suo etiam fortasse commodo superias ferret, instaurāda scilicet eorum librorum impressione, qui regnum associarēt, reliquis dominationis speciebus eliminatis. Nam cùm malo nostro genio nescio quo, ne dicā nostris omniū sceleribus, ita res omnis Gallica, de ceteris taceo (quæ pleraque omnes non multo melius habent) pene cōvulsa & attrita videretur, ut ad anarchiā spectaret, emendatione superba nouatorum quorundam, eorumque planè, nisi præ insigni nequitia, obscurorum, atque adeo novorum ciam hominum famosorum

LIBER PRIMVS
PRAESTANTIOR NE SIT RES-
PUBLICA, AN VNIUS PRINCIPIS
imperium.

TITVLVS PRIMVS.

Monarchia
Aristocra-
tia.

Xenophon
muſa attica
dictus.

Monarchia
antiquissima

Et vs admodum & promulgata di-
ſceptatio eſt inter p̄æclaros philoſo-
phiæ ſcriptores, quid p̄ætantius ſit,
quidque ad benè beatèque viuēdum
aptu? An ab optimo principe guber-
nari, eiq; iſtē imperati parere, an in
libera ciuitate optimis legi? ac mo-
ribus conſtituta degere? Et planè video utriusque ſen-
tentia adſtipulatores complares eſſe, qui dum vnam
turantur partem, alteram diuere conautur, ancipitēſ-
que nos reddunt, cum ingenij laudem quaerunt, quid
magis optandum à mortalibus eſſe videatur. Nam Xe-
nophon Socraticus (cui muſa Atticæ propter ſermo-
nis ſuavitatem cognomen tum fuit) quamois Athenis
natus eſſet, & in Lyceo à Socrate institutus, tamen à
Platone condiscipulo ſuo (quem philoſophiæ quaſi
numen veteres eſſe voluerunt) & à plerisque aliis eius
familiaꝝ omni ex parte deſciuit. Pluris enim Cyri iu-
nioris Perſarū regis amicitiam fecit, quam patriæ in-
ſtituta, ac disciplinaꝝ p̄æcepta. In libris nāmque illis
in quibus res p̄æclarè domi, militiaeque gestas à Cy-
ro ſuperiore refert, benè etiam institutæ Reipublicæ
principatum p̄æfette videtur. Et certè ſi principia hu-
manæ ſocietatis conſiderare volumus, & historiarum
monumenta reuoluere, inueniemus gentium imperia
penes reges & priuipes extitisse. Voi ſiquidem viro
iustè ac legitimè imperanti parere, æquius eſſe vide-
tur, quam compluribus, ac penè infinitis, & (ut plerum-
que accidit) imperitiis rerum gerendarum. Fit enim, ne-
ſcio quomodo, ut quos ſingulos veluti operarios ae-
bailulos contempſerimus, eos deinde coniuctos, vix
vereri poſſimus. Firmant etiam hanc ſententiam Ho-
meri teſtimonio, qui in ſecunda rhapsodia ait, nō poſ-
ſe rem